

[Ministeren for kulturelle anliggender]

tæt, tung og kvarteret uvedkommende trafik. Dette kan afhjælpes ved en sanering, som man er begyndt på, og ved trafikomlægning, men ikke ved at støde Det kgl. Teater fra sig.

Naturligvis er teatrets bygningsvolumen ikke uden problemer, store problemer. Der er et stort hensyn at tage til de fredede og bevaringsværdige bygninger. Det er også mit ansvar som kulturminister at sikre, at kunstakademiets skoler har gode lokaleforhold. Men min samlede bedømmelse er den, at vi i hvert fald til bunds skal undersøge mulighederne for at placere det samlede teaterkompleks ved Kgs. Nytorv, før vi i givet fald går i gang med andre løsningsmuligheder. Det er en opgave, hvis rigtige løsning ud over inspiration kræver god vilje og samarbejde mellem alle implicerede, men opnår vi det rigtige samspil, kan vi også nå det rigtige resultat: en samvirken af de funktionelle, arkitektoniske og miljømæssige krav. Dette vil vise sig til efteråret ved projektkonkurrencens afslutning.

I april måned vil målsætningsudvalget, der arbejder under fhv. statsminister Hilmar Baunsgaards formandskab, have afgivet sin betænkning, og den vil, håber jeg, blive diskuteret både offentligt og i teaterkredse. Naturligvis har der allerede nu gennem hele forløbet været nøje kontakt mellem målsætningsudvalget og den gruppe, der planlægger projektkonkurrencen. Nogle af medlemmerne går også igen i begge udvalgene.

Når målsætningsudvalgets betænkning foreligger, vil den tilgå de konkurrerende arkitekter, der kan medtage dens konklusioner i deres endelige udformning af projektet. På det grundlag, der herefter er fremkommet, kan der fremsættes foreslag om teatrets struktur, virksomhed, økonomi, personaleforhold og øvrige forhold af betydning. Vi vil samtidig være nået så langt med rationaliseringsarbejdet, at resultaterne vil tegne sig tydeligt.

Projekterne vil da blive bedømt af en dommerkomité med repræsentanter for de berørte myndigheder, med den bedste arkitektoniske, byplanmæssige og teatermæssige sagkundskab. Om den teatermæssige sagkundskab kan jeg oplyse, at jeg har tilsagn fra Ingmar Bergman om, at han vil medvirke ved bedømmelsen.

Når dommerkomiteens indstilling foreligger, vil jeg – hvis alt går vel – i form af et

lovforslag lægge op til debat og beslutning om Det kgl. Teaters hele fremtid.

Vi befinder os nu midt i en omfattende treleddet undersøgelse og planlægning af teatrets fremtid, målsætning, bygninger og rationalisering af driften. Det, jeg kan gøre i dag, er derfor kun at give en situationsrapport, en midtvejsrapport. Til efteråret kan det hele samles og lægges frem i en form, der giver folketinget det fornødne grundlag for at træffe beslutning om Det kgl. Teaters skæbne.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det er, som jeg sagde i min begrundelse, ud fra en dyb ansvarsfølelse for Det kgl. Teater og dets kunstarter, at det konservative folkeparti har rejst dagens forespørgselsdebat.

Når man hørte ministerens redegørelse, som jeg gerne vil takke for, så kunne man næsten få det indtryk, at dette var en sag, hvor folketinget skulle tie og vente. Det er der mange grunde til at vi ikke vil. Først og fremmest fordi Det kgl. Teater repræsenterer det bedste i dansk kultur inden for skuespil, opera og ballet. Denne kultur skal have gode rammer for at kunne videreføres til nye generationer. De skal lære at kende rigdommen og omfanget af vor kulturarv. En Holberg, en Oehlenschläger, en Heiberg, en Kuhlau, en Bournonville vil også kunne sige morgendagens danskere noget væsentligt, noget berigende.

Men rammerne skal også være i orden, for der skal være plads til fornyelse og udvikling. Hver tid har sine vidner, sine kulturelle udfoldelser, og dem skal der også være plads til på landets fornemste scene. Den har jo netop denne plads, fordi den inden for sine rammer forener det klassiske og det moderne, og sådan skal det fortsat være.

Dette er det primære. Men der er uundgåeligt andre sider af denne sag. Kgs. Nytorv må ikke blive slået arkitektonisk i stykker, så nedbryder vi en anden del af vor kulturelle arv. Og endelig: dette enorme projekt skal gennemføres for en rimelig sum penge. Folketinget har en kulturel og arkitektonisk arv at værne, men vi har sandelig også – og det mindes vi om dagligt – et ansvar for, at der ikke bruges flere kroner end nødvendigt.

Det er rigtigt, at folketinget først om et par år skal træffe den endelige afgørelse om